

Sygn. akt: I C 612/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Łyniewska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Urszula Krzywoń

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2019 roku

sprawy z **powództwa U. T.**

przeciwko P. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda U. T. kwotę 5.042,51 zł (pięć tysięcy czterdzieści dwa złote 51/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.242,51 zł od dnia 06.09.2018 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 800,00 zł od dnia 22.11.2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego P. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda U. T. kwotę 1.970,00 zł (jeden tysiąc dziewięćset siedemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Oleśnie zwrócić pozwanemu P. (...) z siedzibą w W. kwotę 600,53 zł (sześćset złotych 53/100) tytułem nadpłaty przy uiszczaniu zaliczki na poczet opinii biegłego

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22.11.2018r. **U. T.** wystąpiła przeciwko **P. (...) z siedzibą w W.** domagając się zasądzenia od strony pozwanej:

- kwoty 5.042,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06.09. 2018 r. do dnia zapłaty tytułem należnego odszkodowania, niezbędnego do pokrycia kosztów koniecznych do przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody,

- kwoty 800,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów sporządzonej opinii rzeczoznawcy oraz wykonanej wizji.

Powód wniósł również o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty uiszczonej opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 03.08.2018 r. doszło do kolizji, w wyniku której został uszkodzony pojazd powódki.

Szkoda została zgłoszona stronie pozwanej w dniu 07.08.2018 roku

i została prawidłowo zakwalifikowana jako częściowa. W dniu 05.09.2018 roku pozwana uznała swoją odpowiedzialność za opisane zdarzenia. Powódce przelano odszkodowanie w kwocie 680,13 zł.

Według powoda, wypłacona przez stronę pozwaną kwota nie pozwala na przywrócenie samochodu do stanu sprzed szkody.

Po przesłaniu przez stronę pozwaną kosztorysu ofertowego powód powziął wątpliwości co do zasadności wyliczeń dokonanych przez likwidatorów szkody, a w konsekwencji zlecił wykonanie opinii niezależnemu rzeczoznawcy. Zgodnie z opinią rzeczoznawcy koszt naprawy samochodu powoda wynosi 4.922,64 złotych.

Z tytułu sporządzonej opinii został wystawiony rachunek na kwotę 800,00 zł.

Wobec powyższego, w ocenie powoda, ograniczenie odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej do kwoty 680,13 zł nie ma uzasadnienia prawnego i faktycznego w okolicznościach niniejszej sprawy, jak również wypłacona kwota odszkodowania nie wypełnia zasady pełnej kompensacji szkody (art. 363 § 1 k.c.).

Na wskazaną w petitum pozwu kwotę składają się:

- kwota 4.242,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06.09.2018 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 481 § 1 k.c. – jest to należność główna stanowiąca różnicę między kwotą wynikającą z opinii prywatnego rzeczoznawcy a wypłatą odszkodowania dokonaną przez stronę pozwaną. Natomiast naliczenie odsetek nastąpiło przy uwzględnieniu treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie;

- kwota 800,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu stanowiąca koszt opinii wykonanej przez uprawnionego rzeczoznawcę w celu ustalenia kosztów przywrócenia samochodu powoda do stanu sprzed szkody;

Pełnomocnik powoda wskazał, że powód domaga się na podstawie art. 363

§ 1 zdanie pierwsze k.c. należnego mu odszkodowania w formie zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej kosztowi przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody przy uwzględnieniu średnich cen na rynku lokalnym i wartości nowych części identycznych jak uszkodzone. Podkreślił też, że roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń na podstawie ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Natomiast wysokość świadczeń należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przyjmując przewidziane koszty, niezbędne materiały i robociznę według cen z daty ich ustalenia. Nadto, naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń ubezpieczyciela i jej faktyczny zakres nie mają zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Jako sprzeczne z zasadą pełnego odszkodowania powód traktuje dokonywanie potrąceń amortyzacyjnych jako pozbawione podstawy prawnej i prowadzące do niedopuszczalnego częściowego przeniesienia na poszkodowanego ciężaru przywrócenia uszkodzonego samochodu do stanu poprzedniego.

Powołując się na opinię niezależnego rzeczoznawcy pełnomocnik powoda zarzucił,

że w kosztorysie ofertowym strony pozwanej: nieprawidłowo zakwalifikowano do naprawy drzwi tylne prawe, ponieważ powinny zostać zakwalifikowane do wymiany. Nie uwzględniono do wymiany listwy drzwi przednich prawych. Bezasadnie zastosowano obniżenie wartości materiałów lakierniczych, nie rozliczono części jednorazowych tzw. wyściółek drzwi przednich i tylnych prawych, zatrząsków mocowania wykładzin drzwi i zderzaków, które są niezbędne do przywrócenia stanu uszkodzonego samochodu do stanu sprzed zdarzenia. Zaniżył stawkę rbg dla miejsca użytkowania uszkodzonego pojazdu, w dacie wymagalności odszkodowania.

Powyższe działania wpłynęły bezpośrednio na zaniżoną kwotę wypłaconego przez pozwaną odszkodowania.

Domagając się zwrotu kosztów opinii niezależnego rzeczoznawcy pełnomocnik powoda podniósł, że D. K. nie jest specjalistą w dziedzinie ubezpieczeń i dochodzenia roszczeń oraz w zagadnieniach technicznych, nie posiada wykształcenia umożliwiającego samodzielne określenie kosztów związanych z przywróceniem samochodu do stanu sprzed kolizji. Natomiast opinia prywatnego rzeczoznawcy okazała się niezbędna do opracowania i wystąpienia wobec strony pozwanej z właściwym roszczeniem. Dlatego koszt sporządzenia opinii niezależnego rzeczoznawcy stanowi bezpośrednie następstwo szkody.

W **odpowiedzi na pozew** wniesionej w dniu 27.12.2018 r. strona pozwana, **Pozwany P. (...) z siedzibą w W.**, wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że żądania powoda są całkowicie bezzasadne. Strona pozwana przeczy twierdzeniom pozwu wyraźnie nieprzyznanym i odmawia zapłaty żądanych kwoty w tym zakresie. Pełnomocnik strony pozwanej przyznał, że w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony samochód stanowiący własność powoda, który zawiadomił stronę pozwaną o powstaniu szkody, a strona pozwana przejęła odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia.

Pozwany zaproponował poszkodowanemu wykonanie naprawy w warsztacie naprawczym współpracującym z pozwanym. Pozwany nie skorzystał z tej możliwości. O możliwości naprawy w sieci naprawczej P. (...) pozwany był powiadomiony kilkakrotnie, ze wskazaniem numeru telefonu i adresu strony internetowej. Powyższe nie oznaczało, że pozwane P. (...) ogranicza prawa do swobodnego wyboru zakładu naprawczego, jednak obowiązkiem pozwanego jest poinformowanie, iż w przypadku wyższego kosztu naprawy pojazdu w warsztacie wybranym przez siebie, pozwany nie może wypłacić odszkodowania w kwocie przekraczającej koszty naprawy we wskazanych warsztatach należących do Sieci Naprawczej P. (...). tj. w wysokości realnych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Pozostała do zapłaty część powód będzie musiała pokryć z własnych środków, ponieważ P. (...) nie jest obowiązana do pokrycia kosztów najwyższych, a jedynie do pokrycia kosztów realnych. Co wynika z przepisów kodeksu cywilnego.

Natomiast w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła, że łączna wysokość szkody powstałej w samochodzie powoda wynosi 680,13 zł brutto. Kwota wypłaconego powodowi odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego samochodu opiera się na kosztorysie sporządzonym przez pozwanego oraz na dokumentacji przedłożonej przez powoda. Zdaniem strony pozwanej, przyznana kwota całkowicie pokrywa roszczenie z tytułu powypadkowej naprawy samochodu. Natomiast żądana przez powoda suma jest wygórowana, a z dołączonych do pozwu dokumentów nie wynika, jakoby szkody były aż tak znaczące, by żądać odszkodowania we wskazanej wysokości. Suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od szkody (art. 824 § 1 k.c.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03.08.2018 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd powódki SUBARU, nr rej. (...) rok produkcji 2007.

dowód : - fakty bezsporne, potwierdzone dodatkowo dokumentami zawartymi w aktach szkody na płycie, tj. notatką urzędową z kolizji drogowej – KPP; dowodami rejestracyjnymi pojazdów, potwierdzeniem zawarcia ubezpieczenia w P. (...), wypełnionym przez powoda drukiem zgłoszenia szkody komunikacyjnej przesłanym ubezpieczycielowi

Biegły sądowy W. S. określił w opinii koszt przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody na kwotę 6524,29 zł. brutto. Naprawa pojazdu nowymi częściami oryginalnymi nie spowoduje zwiększenia wartości pojazdu. Naprawa pojazdu, przy użyciu nowych części oryginalnych nie spowoduje też ubytku wartości pojazdu. Użycie części alternatywnych nie przywróci stanu technicznego pojazdu do stanu sprzed szkody i będzie rodziło dodatkowe koszty związane z krótszym okresem ich eksploatacji lub obniżeniem jakości i bezpieczeństwa pojazdu. Żadne z oferowanych zamienników

części nadwozi samochodów nie posiada specyfikacji materiałowej, na podstawie której można by określić, ich cechy wytrzymałościowe, odporność na korozję, szkodliwość dla środowiska. Dotyczy to w szczególności części wykonanych z tworzyw sztucznych. Części te niejednokrotnie dobrze odwzorowane co do kształtu nie zapewniają ich bezpiecznej eksploatacji, bo nieznane są skutki ich uszkodzeń i możliwości zranienia innych użytkowników drogi odłamkami tych części. Ma to szczególne znaczenie w przypadku szyb przednich wklejonych, które są przez producenta traktowane jako element konstrukcyjny nadwozia mający wpływ na jego sztywność i bezpieczeństwo pasażerów.

Ponadto biegły, na podstawie udostępnionej mu dokumentacji fotograficznej opinii prywatnej oraz opinii pozwanego, dokonał porównania uszkodzeń opisanych w kosztorysach pozwanej i opinii prywatnej i nie stwierdził, żeby pomiędzy oględzinami wykonanymi przez pozwaną a oględzinami wykonanymi przez A. T. doszło do zwiększenia rozmiaru szkody. Różnice w opisie wielkości szkody wynikają z braku dokładności wykonania oględzin przez pozwaną.

Zastosował stawkę 100 zł/rbg netto oraz wprowadzono zmiany do kosztorysu pozwanej. Ustalono w opinii sądowej katalog prac mających na celu przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody. Opis czynności zawarty jest w załączniku nr 1.

dowód : - opinia biegłego sądowego mgr inż. W. S. z załącznikami: kalkulacją naprawy., wycena wartości pojazdu w systemie Audatex- dokumentacja zdjęciowa stanowiąca załącznik do opinii rzeczoznawcy M. T.,

- dokumentacja zdjęciowa w aktach szkody na płycie

Powód zgłosił szkodę do P. (...) **dowód** : - fakt bezsporny. Ubezpieczyciel P. (...) przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 680,13 zł w oparciu o kalkulację naprawy.

dowód : - decyzja ubezpieczyciela - informacja o wysokości szkody w pojeździe -- KOSZTORYS, wypełniony przez powoda druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej przesłany ubezpieczycielowi- w aktach szkody na płycie.

Powód zlecił Biuru (...) w O. wykonanie opinii symulacji kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia na podstawie przekazanej dokumentacji szkodowej ubezpieczyciela.

Rzeczoznawca mgr inż. M. T. w opinii sporządzonej na zlecenie powoda wskazał, że szkoda w pojeździe, ma charakter częściowy (wartość rynkowa pojazdu w stanie nieuszkodzonym wg poziomu cen z dnia szkody wynosiła).

Wysokość szkody została ustalona z wykorzystaniem części identycznych jak uszkodzone i z zastosowaniem uśrednionej rynkowej ceny za jednostki pracochłonności prac naprawczych, właściwej dla rynku lokalnego w miejscu rejestracji uszkodzonego samochodu.

dowód : - zlecenie, opinia rzeczoznawcy mgr inż. M. T. BLS. z załącznikami: wyceną nr, dokumentacją fotograficzną przed i po naprawie, kalkulacją naprawy

Za sporządzenie powyższej opinii rzeczoznawca M. T. wystawił powodowi fakturę na kwotę **800,00 zł**. Zapłacono gotówką

dowód : - faktura wraz z paragonem fiskalnym r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. W przedmiotowej sprawie bezsporne są okoliczności zdarzenia szkodowego, w którym uszkodzony został samochód powoda, wina sprawy i odpowiedzialność cywilna strony pozwanej jako ubezpieczyciela OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Bezspornie również szkoda w pojeździe ma charakter częściowy, a w toku likwidacji szkody strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 4248,11 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu.

Sporne pozostawały natomiast następujące okoliczności:

- wysokość kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody, a tym samym dalsza kwota żądana przez powoda z tego tytułu w pozwie, a w kontekście tego żądania sporna była stawka za roboczogodzinę stosowana przez warsztaty rzemieślnicze na rynku lokalnym (100 zł – powód, 50 zł – strona pozwana), zasadność wyliczania odszkodowania

w oparciu o ceny części oryginalnych bądź alternatywnych, stosowanie potrąceń amortyzacyjnych, wykazanie wysokości kosztów naprawy rachunkami;

- żądanie już co do zasady zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej wyceny na zlecenie powoda;

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonej dokumentacji załączonej do pozwu i odpowiedzi na pozew, w tym dokumentów znajdujących się w aktach szkody na płycie CD.

Natomiast ustalając zakres uszkodzeń i koszt przywrócenia pojazdu powoda o stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego mgr inż. W. S. wraz z załącznikami. Opinia została sporządzona w sposób logiczny, rzetelny i wyczerpujący. Biegły posłużył się zarówno dokumentacją sporządzoną przez ubezpieczyciela jak również dokumentacją fotograficzną uszkodzonego pojazdu załączoną do opinii niezależnego rzeczoznawcy i dokładnie ją przeanalizował, wyciągając własne wnioski. Nadto, żadna ze stron procesu nie zakwestionowała tej opinii i wniosków z niej płynących.

Zgodnie z treścią art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze pojazdów mechanicznych mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W przedmiotowej sprawie wina sprawcy była bezsporna (art. 415 k.c.).

Podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej w przedmiotowej sprawie stanowi art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei zgodnie z § 4 ww. artykułu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Nadto ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z tytułu umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.

z 2018 r., 473 j.t. ze zm.) – dalej: „ustawa” lub „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Artykuł 34 ust 1 ustawy stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Nadto, zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W tym miejscu wskazać należy zwłaszcza na treść

art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1).

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Na podstawie art. 363 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić

w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Ustalając wysokość odszkodowania w toku likwidacji szkody strona pozwana przyznała powodowi kwotę 680,13 zł. Opinia biegłego sądowego wykazała, że kwota odszkodowania uiszczona przez ubezpieczyciela była znacznie zaniżona. Choć obie strony były zgodne co do tego, żeby **stawki** za roboczogodzinę przyjąć według średnich stawek z lokalnie funkcjonujących warsztatów naprawczych, jednak już konkretne stawki przyjęte przez strony i biegłego znacznie się różniły. Powołując się na wiedzę i doświadczenie zawodowe biegłego, Sąd przyjął za adekwatną stawkę za roboczogodzinę na poziomie 100zł.

Biegły wyjaśnił również, że w okolicznościach niniejszej sprawy zasadnym było obliczenie wysokości odszkodowania w oparciu o **cenę nowych (bez potrąceń amortyzacyjnych) części oryginalnych producenta pojazdu**, bowiem tylko przy zastosowaniu części oryginalnych można przywrócić samochód powoda do stanu sprzed zdarzenia szkodowego, a każdy inny sposób naprawy będzie jedynie naprawą prowizoryczną. Wskazał, że: „Stosowanie części oryginalnych w takim samochodzie gwarantuje odpowiednią jakość naprawy. Zastosowanie części nieoryginalnych skutkuje mniejszą trwałością pojazdu, zmniejszeniem odporności na korozję, pogorszeniem estetyki pojazdu”.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, LEX nr 157324, wskazał m.in., że: „ W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części

i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody”. Podobnie, w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186, LEX nr 2641, Sąd Najwyższy podniósł, iż: „ Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione

w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Poszkodowany chcąc przywrócić stan poprzedni uszkodzonego w wypadku pojazdu nie ma możliwości zakupu starych części czy też nie ma możliwości żądania, aby stacja obsługi wykonująca naprawę w miejsce uszkodzonych

w czasie wypadku części pojazdu wmontowała stare części już częściowo zużyte”. Natomiast zgodnie z tezą Uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, (OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkl. 2013/4/38, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323): „ Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.”

Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała rzekomego wzrostu wartości pojazdu powoda w razie likwidacji szkody przy pomocy nowych części oryginalnych. Wręcz przeciwnie, bowiem biegły wyraźnie wskazał w swojej opinii, że w przedmiotowej sprawie naprawa pojazdu powoda według przyjętych przez biegłego kryteriów nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

Ponadto, wbrew zarzutom strony pozwanej, żaden przepis nie uzależnia wypłaty odszkodowania od uprzedniej **naprawy** pojazdu, tudzież od wykazania rachunkami wysokości poniesionych rzeczywistych kosztów naprawy. Pozostawałoby to w jawnej sprzeczności z art. 363 k.c.

Wobec powyższego, rzeczywisty koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji wyliczony przez biegłego wynosi 6.524,29 zł brutto. Pomniejszając go o kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody (680,13 zł) powstaje kwota 5844,16 zł, tj. wyższa niż w żądaniach pozwu z tego tytułu, jednak na podstawie art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Wskazać należy na niewielką rozbieżność pomiędzy żądaniem wskazanym w petitum pozwu 5.042,51 zł.

Sąd uwzględnił również w całości żądanie powoda co do zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii biegłego rzeczoznawcy

w kwocie **800,00 zł**. Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04, (OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkł. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720, LEX nr 106617) wyjaśnił, że „Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy powód wykazał zasadność zwrócenia się

o sporządzenie prywatnej ekspertyzy do rzeczoznawcy M. T.. Było to uzasadnione przede wszystkim przebiegiem postępowania likwidacyjnego szkody, w wyniku którego ubezpieczyciel wypłacił tytułem kosztów naprawy pojazdu jedynie 4.951,52 zł, co stanowiło kwotę ewidentnie zaniżoną. Wobec tego powód, niemający wystarczającej wiedzy w tym zakresie, miał pełne prawo zwrócić się o rzetelną wycenę do podmiotu profesjonalnie zajmującego się sporządzaniem kosztorysów napraw, jak również ma pełne prawo w ramach pełnej kompensacji szkody, domagać się od pozwanego ubezpieczyciela zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy

Żądanie odsetkowe powoda Sąd uwzględnił również w całości mając na uwadze

art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ostatni

z powołanych przepisów zakreśla zakładowi ubezpieczeń 30 – dniowy termin do wypłaty odszkodowania licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Profesjonalny pełnomocnik zakwestionował jedynie w sposób ogólny roszczenie odsetkowe, jako akcesoryjne do kwestionowanego roszczenia głównego, nie pochylając się nad konkretnymi żądaniami wyrażonymi w datach dziennych, od których powód domaga się odsetek. Powód twierdzi w pozwie, że zgłosił szkodę w dniu jej powstania 07.08.2018 roku czemu strona pozwana nie zaprzeczyła. W dniu 05.09.2018 r. ubezpieczyciel wydał decyzję, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady oraz przyznając poszkodowanemu kwotę 680,13 zł tytułem odszkodowania. Tym samym w tym dniu znane mu były już wszelkie okoliczności pozwalające na prawidłowe wyliczenie odszkodowania, a więc od niedopłaty. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 06.09.2018r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., tj. na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik sprawy Sąd obciążył kosztami w całości stronę pozwaną. Na przyznaną w punkcie II sentencji wyroku od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę **1970,00 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu składają się: 253,00 zł opłata sądowa od pozwu, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 800,00 zł zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego wykorzystana w całości, a także kwota przyznana tytułem kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) i odpowiednio § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

Natomiast w punkcie III sentencji wyroku, działając na podstawie art. 84 ustawy

z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 300 tekst jedn. ze zm.) Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie zwrócenie stronie pozwanej kwotę **600,53 zł** tytułem nadpłaty przy uiszczaniu zaliczki na poczet opinii biegłego. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Oleśnie w I Wydziale Cywilnym przyznał biegłemu sądowemu wynagrodzenie w kwocie 999,47 zł, która to należność została wypłacona z zaliczki powoda (800,00 zł), a w brakującej części (tj. 199,47 zł) z zaliczki strony pozwanej, która również

wynosiła 800 zł. Różnicę $800,00 \text{ zł} - 199,47 \text{ zł} = 600,53 \text{ zł}$ należało więc na podstawie powołanego przepisu zwrócić stronie pozwanej.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.